

Sygn. akt II Ca 662/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sabina Ziser

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2013r. w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko G. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 27 sierpnia 2012r., sygn. akt I C 521/12 upr

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 662/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2012r. Sąd Rejonowy w Głogowie zasądził od pozwanego G. M. na rzecz powoda K. G. kwotę 4.879,00 zł z ustawowymi odsetkami, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd wskazał, że z zebranego materiału dowodowego wynikało, że pozwany nie zapłacił czynszu najmu lokalu za miesiąc czerwiec 2011r. natomiast czynsz za miesiąc lipiec 2011r. uregulował częściowo a mianowicie w kwocie 1500 zł, w ratach po 500 zł zapłaconych w dniach 11.06.2012r., 20.01.2012r. i 19.03.2012r. Ponadto uiszczył na rzecz powoda z tego tytułu kwotę 6 zł. W tym zakresie powód cofnął pozew i dlatego też postępowanie zostało częściowo umorzona. Pozwany nie udowodnił natomiast, że uregulował pozostałą kwotę dochodzoną pozwem dlatego też podlegała ona zasądzeniu na rzecz powoda.

Sąd pierwszej instancji wskazał również, że pozwany zarzucił, że powód zabrał należący do pozwanego komputer jednakże z tego faktu nie wywiódł żadnych zarzutów procesowych czy to w postaci zarzutu potrącenia czy też powództwa wzajemnego o zapłatę, które miałyby wpływ na ocenę zasadności roszczenia pozwu. Dlatego też okoliczność ta i dowody na jej poparcie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W związku z tym, że wpłaty, o których mowa wyżej dokonane zostały po wniesieniu pozwu o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi całości poniesionych z tego tytułu kosztów.

Z rozstrzygnięciem powyższym w całości nie zgodził się pozwany, który wniósł apelację zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 kpc, 274 kpc i 299 kpc, które miało wpływ na wynik sprawy i może doprowadzić do naruszenia prawa materialnego art. 659 kc. Podniósł jednocześnie zarzut naruszenia art. 98 kpc, 100 kpc i 102 kpc w zakresie orzeczenie o kosztach procesu.

Wskazując na powyższe domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

W błędzie jest apelujący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego wymienionych w apelacji. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy wynikają z prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i swobodnej jego oceny. Nadto Sąd wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy a dokonana ocena dowodów jest wszechstronna i zgodna z regułami dowodzenia wskazanymi w art. 233 kpc. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że powodowi przysługiwało względem pozwanego roszczenie o zapłatę czynszu najmu lokalu za miesiąc czerwiec i lipiec 2011r. Okoliczność ta wynikała między innymi z treści łączącej strony umowy oraz pisemnego oświadczenia z dnia 21 lipca 2011r. Na pozwanym zatem spoczywał obowiązek udowodnienia, że należności te uiszczył i słusznie Sąd pierwszej instancji uznał, że okoliczność tę wykazał jedynie do kwoty 1.506,00 zł. Były to kwoty uiszczone po wniesieniu pozwu i spowodowały cofnięcie pozwu w tym zakresie przez powoda, czego skutkiem było częściowe umorzenie postępowania przez Sąd Rejonowy. W świetle zebranych dowodów nie można podzielić twierdzenia pozwanego, że jego zobowiązanie wynosiło jedynie 6 zł, które zapłacił. Gdyby bowiem tak rzeczywiście było to dlaczego w toku procesu uiszczył na rzecz powoda dalszą kwotę 1.500,00 zł skoro jak sam twierdzi jego zobowiązanie wygasło. Umieszczenie w wezwaniu do zapłaty z dnia 07.10.2011r. zapisu 6,000 zł świadczy, w ocenie Sadu odwoławczego, jedynie o mylnym wstawieniu przecinka nie zaś o tym, że powodowi należy się jedynie kwota 6 zł.

Jeżeli chodzi o kwestię komputera i jego rzekomego zaboru przez powoda to Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że okoliczność ta w świetle niniejszej sprawy nie miała znaczenia dla jej rozstrzygnięcia albowiem twierdzenia te nie zostały powiązane przez pełnomocnika pozwanego z żadnymi zarzutami procesowymi, jak zarzut potrącenia czy też powództwo wzajemne. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący przedstawił swoje stanowisko w tym zakresie w pisemnych motywach wyroku i zdaniem Sądu odwoławczego niecelowe jest by po raz kolejny je powielać. Sąd Okręgowy dzieląc je w całości podnosi, że zarzuty podniesione w apelacji są całkowicie chybione i nieprzekonujące.

Sąd I instancji na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2012r. oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka J. K.. Należy zauważyć, że przed zamknięciem rozprawy pozwany nie złożył zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc i nie podnosił, że oddalenie jego wniosku dowodowego było bezpodstawne. Z tej przyczyny utracił on prawo do powoływania się na powyższe uchybienie w postępowaniu apelacyjnym.

Nie dopuścił się Sąd Rejonowy również naruszenia art. 304 kpc. Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2012r., na której obecny był pełnomocnik pozwanego, Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron i celem wezwania pozwanego do osobistego stawiennictwa, pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań, odroczył rozprawę na dzień 27 sierpnia 2012r. Na rozprawę pozwany, pomimo prawidłowego wezwania, nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności dlatego też prawidłowo Sąd dowód z jego zeznań pominął. Nie wiadomo na jakiej podstawie strona i jej pełnomocnik przypuszczali, że rozprawa zostanie odroczone i że pozwany nie musi się stawić celem przesłuchania, skoro nie zachodziły okoliczności z art. 214 par. 1 kpc. Swoim lekceważącym zachowaniem pozwany zatem sam pozbawił siebie możliwości bezpośredniego przedstawienia Sądowi swojego stanowiska w sprawie.

Prawidłowe - w ocenie Sądu II Instancji - jest orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu. Skoro bowiem część żądania została zaspokojona po wniesieniu pozwu słusznie Sąd uznał, że w tym zakresie pozwanego należy uznać za stronę przegrywającą sprawę a więc powinien on zwrócić powodowi całość poniesionych kosztów. Brak było w niniejszej sprawie podstaw do zastosowania art. 100 kpc czy też 102 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.